

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

«Μετά τη σύλληψη του Ιωάννη του Προδρόμου ήρθε ο Ιησούς στη Γαλιλαία και κήρυττε το ευαγγέλιο του Θεού. Έλεγε ότι ο χρόνος έχει συμπληρωθεί και ότι ήδη έφτασε η βασιλεία του Θεού. “Μετανοείτε και πιστεύετε στο χαρμόσυνο αυτό μήνυμα της σωτηρίας”», δίδασκε.

Επισημαίνουν ιδιαίτερα οι ευαγγελιστές ότι η δημόσια κηρυγματική ζωή και τα θαύματα του Ιησού άρχισαν συστηματικά από τη Γαλιλαία, και όχι τυχαία εκεί, αφού, όπως επεξηγεί ο Ματθαίος, εκπληρώθηκε έτσι και η σχετική προφητεία του Ησαΐα για τη Γαλιλαία των εθνικών, σύμφωνα με την οποία «ο λαός που κάθεται στο σκοτάδι είδε μεγάλο φως και στους καθήμενους στη σκιά του θανάτου ανέτειλε φως». Όταν λοιπόν συντελέστηκε πλέον το έργο του Βαπτιστή, τότε κυρίως ο Ιησούς άρχισε να θαυματοουργεί και να διδάσκει το ελπιδοφόρο μήνυμα της σωτηρίας. Καθίσταται εξαρχής σαφές, όπως διαπιστώνεται μέχρι και σήμερα, ότι οι διωγμοί, τα μαρτύρια των αγίων και οι δολοφονίες των χριστιανών από τους εχθρούς της πίστεως όχι μόνο δεν σταματούν το έργο του Αγίου Πνεύματος, αλλά αντίθετα το ενισχύουν, αφού άλλωστε, και σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου, «οι πύλες του άδη δεν θα μπορέσουν να εκμηδενίσουν την Εκκλησία», δεδομένου ότι, ως Θεανθρώπινος οργανισμός και ουρανόσταλτο πλοίο λύτρωσης στην ιστορία, «κλυδωνίζεται αλλά δεν καταποντίζεται».

Αμέσως μόλις έφτασε ο Ιησούς στην περιοχή της Γαλιλαίας, άρχισε να κηρύττει την αγαθή αγγελία ότι έρχεται, είναι ήδη παρούσα, ανάμεσα στους ανθρώπους η ουράνια βασιλεία του Θεού. Σε τι συνίσταται αυτό; Μα στο ότι η αναμονή των αιώνων για σωτηρία, για την γέννηση του αληθινού Μεσσία, ήρθε εις τέλος, και στην κατάλληλη χρονική στιγμή «έστειλε ο Θεός το Γιο του ... για να εξαγοράσει εκείνους που ήσαν δούλοι κάτω από το νόμο, για να λάβουμε την υιοθεσία», όπως εξηγεί και ο απόστολος Παύλος. Είναι Εκείνος, ο Χριστός δηλαδή, που θα εγκαινιάσει την εποχή του Πνεύματος, θα βασιλεύσει στις αναγεννημένες καρδιές των πιστών και θα εγκαθιδρύσει χαρισματική και αγιοπνευματική κατάσταση ζωής. Βασιλεία του Θεού ως εκ τούτου σημαίνει πως ο Θεός εγκαινιάζει μέσα μας, δια του Ιησού, τον καινούργιο κόσμο Του ως μια νέα πραγματικότητα, προσωπική και ιστορική.

Προτάσσεται μάλιστα η μετάνοια στο κήρυγμα του Ιωάννη, όπως ακριβώς και σε εκείνο του Ιησού, αφού το περιεχόμενο είναι το ίδιο: Όπως στην οικία εισέρχεσαι δια της θύρας, έτσι και στην Εκκλησία, την νέα χαρισματική ζωή, εισέρχεσαι δια της μετανοίας. Και όπως το νέο και ακριβό κρασί το τοποθετούσαν σε καθαρά και νέα ασκιά, έτσι και η ψυχή δια της μετανοίας, αλλαγής νοοτροπίας και ζωής, λαμπρύνεται για να υποδεχθεί τον απαστράπτοντα υπέρ ήλιον Κύριο Ιησού, αλλά και το σώμα και το αίμα του Κυρίου δια της Θείας Μεταλήψεως. Επιπλέον ξεκαθαρίζει ο Ιησούς, όπως και ο Ιωάννης, στη διδασκαλία Του ότι αφενός μεν όλοι, χωρίς διακρίσεις, καλούνται από τον παντελήμονα Θεό να κερδίσουν τη λύτρωση δια της μετανοίας και αφετέρου πως η βασιλεία του Θεού δεν δίδεται de facto στους ομοεθνείς και απογόνους του Αβραάμ, κληρονομικώ δικαίω θα λέγαμε σύμφωνα με τις τότε αντιλήψεις των Ιουδαίων, παρά μόνο σε εκείνους που ζουν με

ταπείνωση, πίστη, ελπίδα και έργα αγάπης.

“Πιστεύετε σε μένα”, διδάσκει επομένως ο Ιησούς, ο αληθής Μεσσίας, δηλαδή στο ότι ο Θεός είναι πλέον ‘εν μέσω ημών’. Έχει κατασκηνώσει πια ο Θεάνθρωπος ανάμεσα στ’ ανθρώπινα, μπορεί να βοηθήσει αποτελεσματικά στη λύση των ψυχοσωματικών προβλημάτων μας και να κατοικήσει μονίμως μέσα στις καρδιές μας. Η πίστη και μετάνοια είναι φυσικά στη χριστιανική διδασκαλία ενεργητικές καταστάσεις και όχι αδρανείς, διανοητικές ή μόνο συναισθηματικές. Πίστη σημαίνει ότι αποδέχομαι την άφεση των αμαρτιών δια της Εκκλησίας και έχω εμπιστοσύνη στο συγκεκριμένο πρόσωπο του θείου λυτρωτή, αλλά και μετάνοια σημαίνει ότι βιώνω πένθος για τα λάθη, τις ηθελημένες αποτυχίες μου και την κακία μου, καθώς και ότι διακατέχομαι από την άνωθεν χαρά (χαρμολύπη στην ουσία) και πως ακόμη μεταστρέφομαι στη δοκιμασμένη από τους αγίους οδό της εγκρατείας, άσκησης και θυσιαστικής αγάπης. Άλλωστε η σωτηρία είναι δώρο του σαρκωθέντος Υιού του Θεού και όχι αυτο-κατάκτηση και αυτο-θέωση. Και προσφέρεται σε εκείνους που παλεύουν αδιαλείπτως ‘υπέρ εαυτών και αλλήλων’.

Ο Κύριος ονόμασε στο Μυστικό Δείπνο τους μαθητές Του φίλους Του, και μετά την Ανάστασή Του τους ονόμασε αδελφούς Του. Η ασύγκριτη επί του όρους Ομιλία του Ιησού αρχίζει με τους Μακαρισμούς, στους οποίους καλοτυχίζει τους ταπεινούς, τους μετανοούντες, τους πράους, τους εργαζόμενους για τη δικαιοσύνη, τους ελεήμονες, τους καθαρούς στην καρδιά, τους ειρηνοποιούς.

Στην Αγία Γραφή, και στην Ιερή Παράδοση της Εκκλησίας, πολλές φορές γίνεται λόγος για τη Βασιλεία του Θεού ως εσχατολογική κατάσταση, αλλά και ταυτόχρονα, δια της ακτίστου Δόξης και Δυνάμεως του Ιησού Χριστού, ως ήδη πραγματοποιηθείσα. Η Λειτουργία των Πιστών αρχίζει με τη Μεγάλη Είσοδο (των Τιμίων Δώρων) και με τη φράση: «Πάντων ημών μνησθείη Κύριος ο Θεός εν τη Βασιλεία Αυτού πάντοτε νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων». Στη λατρεία οι πιστοί ζουν καθημερινά το μυστήριο της ουρανίου Βασιλείας εν τη καρδιά αυτών, στον λεγόμενο λειτουργικό ή ‘συμπυκνωμένο’ χρόνο. Γι’ αυτό και πολλοί ύμνοι απαντώνται στον ενεστώτα χρόνο, διότι τα γεγονότα της σωτηρίας βιώνονται ως σε ένα απέραντο παρόν.

Τέλος, η Βασιλεία του Θεού, όπως φαίνεται έμπρακτα πάνω από 2.000 χρόνια, αλλά και εύγλωττα στις ιερές Κατακόμβες, είναι η υψίστη πραγματικότητα και όχι ουτοπία. Είναι η ανεκκλήθη χαρά στην ψυχή του χριστιανού, αλλά και το θείο λυχνάρι που ο Χριστός άναψε στην πλάση Του και την ιστορία ώστε δια της Χάριτός Του να μετεξελιχθούν όλα σε Εκκλησία.